

Vykonavatel

A photograph of a person walking away from the camera down a long, arched aisle of a cathedral. The person is wearing a dark coat and carrying a bag. The aisle is flanked by tall, ornate columns and arches. At the far end of the aisle, there is a large, bright window that illuminates the scene, creating a strong backlight effect. The overall atmosphere is solemn and contemplative.

Juan Gómez Jurado

Juan Gómez Jurado

Vykonavatel

2013

Copyright © 2006 by Juan Gómez Jurado
Translation © 2013 by Vladimír Medek
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Ze španělského originálu ESPÍA DE DIOS,
vydaného nakladatelstvím Roca Editorial de Libros, Barcelona 2006,
přeložil Vladimír Medek
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Knebllová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2013

ISBN 978-80-7303-847-2

*Pro Katu,
která je světlem mého života*

PROLOG

ÚSTAV SVATÉHO MATOUŠE
(STŘEDISKO PRO LÉČBU KATOLICKÝCH KNĚŽÍ,
KTERÍ SE DOPUSTILI POHLAVNÍHO ZNEUŽÍVÁNÍ)
SILVER SPRING, MARYLAND

Červenec 1999

Otec Selznick se probudil uprostřed noci s nožem na ryby na hrdle. Jak si Karoski opatřil řezný nástroj, zůstává dodnes záhadou. Během nekonečných nocí si ho nabrousil o hranu trochu vystouplé dlaždice v cele, kde byl v izolaci.

Jednalo se o předposlední případ, kdy se mu z oné úzké místnůstky třikrát dva metry podařilo uniknout; řetězu, kterým byl připoutaný ke stěně, se zbavil pomocí náplně do propisovačky.

Selznick ho urazil a musel za to zaplatit.

„Nepokoušej se mluvit, Petře.“

Karoskiho měkká a pevná ruka mu zakrývala ústa, zatímco nůž jemně přejížděl po rašících vousech jeho bratra ve víře, nahoru a dolů, jako v úděsné parodii na holení. Selznick se na něj díval ochromený hrůzou, s očima vytřeštěnými a s prsty zaťatými do obruhy povlečení, a cítil na sobě jeho tíhu.

„Ty přece víš, proč jsem přišel, vid', Petře? Mrkni jednou, abys řekl, ano, a dvakrát, abys řekl, ne.“

Selznick téměř nereagoval, dokud neucítil, že nůž na ryby ustal ve svém tanci. Pak dvakrát zamrkal.

„Tvá nevědomost je to jediné, co mě dokáže rozčilit ještě víc než tvoje nezdvořilost, Petře. Přišel jsem, abych si vyslechl tvou zpověď.“

V Selznickových očích se mihl letmý záblesk ulehčení.

„Lituješ toho, že jsi zneužíval nevinné chlapce?“

Jedno mrknutí.

„Lituješ toho, že jsi pošpinil svůj kněžský úřad?“

Jedno mrknutí.

„Lituješ toho, že jsi pohoršil tolik zbožných duší a zklamal jsi důvěru naší svaté matky církve?“

Jedno mrknutí.

„A konečně, ale neposlední v řadě, lituješ toho, že jsi mě před třemi týdny vyrušil při skupinové terapii, a tím jsi značně zdržel mé opětovné začlenění do společnosti a můj návrat do služeb Bohu?“

Jedno důrazné, horlivé mrknutí.

„Rád vidím, že se kaješ. Za ty první tři hříchy ti jako pokání ukládám šest Otčenášů a šest Zdrávasů. Za ten poslední...“

Výraz v Karoskiho chladných šedých očích se nijak nezměnil, zdvihl však nůž a zastrčil ho mezi rty zděšené oběti.

„Neumíš si představit, Petře, jak si tohle vychutnám...“

Selznickovi trvalo téměř tři čtvrtě hodiny, než zemřel. Vypustil duši ve vynuceném tichu, aniž by zburcoval dozorce, kteří třicet metrů od nich chovance hlídali. Karoski se vrátil do své cely a zavřel za sebou dveře. Další den ráno ho zděšený ředitel ústavu našel, jak tam sedí pokrytý zaschlou krví. Ona podívaná však starým knězem neotřásla nejvíc.

Úplně ho totiž zaskočila chladná, nevzrušená a absolutní logika, s kterou ho Karoski požádal o ručník a umyvadlo, protože „se umazal“.

APOŠTOLSKÝ PALÁC

Sobota, 2. dubna 2005, 21:37

Muž na posteli přestal dýchat. Jeho osobní tajemník monsignore Stanisław Dziwisz, který už šestatřicet hodin držel umírajícího za ruku, se rozplakal. Ošetřující lékaři ho museli násilím odstrčit a víc než hodinu se starce pokoušeli vzkřísit. Zašli mnohem dál, než říkal zdravý rozum. Znovu a znovu začínali s resuscitací, poněvadž věděli, že musí udělat všechno, co je v jejich silách, a dokonce ještě víc, aby upokojili vlastní svědomí.

Soukromé obydlí Nejvyššího pontifika by nejednoho neznalého pozorovatele udivilo. Vladař, před kterým se s úctou skláněly hlavy států, žil v naprosté chudobě. Jeho pokoj byla nevýslovně strohá místnost, s holými stěnami až na krucifix a nábytek z lakovaného dřeva: stůl, jednu židli a skromné lůžko, které v uplynulých měsících nahradila nemocniční postel. Na té se ho ošetřovatelé snažili resuscitovat, zatímco veliké krůpěje potu kapaly na neposkvrněně bílé povlečení, které několik polských jeptišek třikrát denně vyměňovalo.

Potom už doktor Silvio Renato, papežův osobní lékař, ono marné úsilí konečně zarazil. Posunkem nařídil ošetřovatelům, aby starcův obličej zakryli bílou plachetkou. Požádal všechny, aby odešli, a zůstal tam jenom s Dziwiszem. Na místě vystavil úmrtní list. Příčina smrti byla naprosto jasná: kolaps kardiovaskulárního systému, ztížený zánětem hrtanu. Když měl napsat starcovo jméno, zaváhal, aby však zabránil problémům, zvolil nakonec to občanské.

Když listinu vystavil a podepsal, podal ji kardinálu Samalovi, který právě vešel do místnosti. Toho čekal trudný úkol oficiálně ověřit papežovu smrt.

„Děkuji, pane doktore. Když dovolíte, začnu.“

„Je zcela váš, Vaše Eminence.“

„Ne, pane doktore. Teď náleží Bohu.“

Samalo pomalu přistoupil k úmrtnímu loži. Ve svých sedmdesáti osmi letech mnohokrát prosil Pána, aby se té chvíle nedožil. Byl to klidný a mírný člověk a věděl, jak těžké břemeno a kolik povinností a úkolů teď dolehne na jeho ramena.

Podíval se na mrtvolu. Ten muž přežil kulku do prsou, nádor na tračníku a komplikovaný zánět slepého střeva a dožil se čtyřiaosmdesáti let. Parkinsonova choroba ho však den po dni oslabovala natolik, že jeho srdce nakonec už nevydrželo.

Z okna ve třetím poschodí paláce kardinál viděl, jak skoro dvě stě tisíc lidí zaplnilo náměstí Svatého Petra. Terasy okolních budov byly plné antén a televizních kamer. „A zakrátko jich bude ještě víc,“ pomyslel si Samalo. „Co nás to čeká? Lidé ho zbožňovali, obdivovali jeho obětavost a železnou vůli. Bude to těžká rána, i když to všichni už od ledna čekali... a leckdo si to přál. A pak je tu ještě ta druhá záležitost.“

Ode dveří se ozvaly kroky a vešel šéf vatikánské bezpečnosti Camilo Cirin. Po něm vstoupili tři kardinálové, kteří měli potvrdit papežovu smrt. V jejich tvářích bylo znát znepokojení a rozespalost. Všichni přistoupili k lůžku a žádný neodvrátil oči.

„Začněme,“ řekl Samalo.

Dziwisz mu nastavil otevřený kufřík. Komoří zvedl bílou plachetku, která zakrývala obličej zesnulého, otevřel lahvičku, obsahující poslední pomazání, a začal latinsky tisíciletý rituál:

„*Si vives, ego te absolvo a peccatis tuis, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.*“^{*)}

Udělal na čelo zesnulého znamení kříže a pokračoval:

*) Jsi-li živ, zprošťuji tě tvých hříchů ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého. Amen.

„*Per istam sanctam Uncionem, indulgeat tibi Dominus a quidquid... Amen.*“^{*)}

Se slavnostním gestem přednesl apoštolské požehnání:

„Právem, které mi poskytla Apoštolská stolice, uděluji ti plnomocné odpustky a prominutí všech hříchů... a dávám ti požehnání. Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého... Amen.“

Z kufříku, který před ním tajemník držel, vytáhl stříbrné kladívko. Třikrát jím lehce poklepal na čelo mrtvého a po každém klepnutí se zeptal:

„Karole Wojtylo, jsi mrtev?“

Nedočkal se žádné odpovědi. Komoří se podíval na tři kardinály, stojící u postele, a ti přisvědčili.

„Je to pravda, papež je mrtev.“

Samalo pravou rukou sundal nebožtíkovi rybářský prsten, symbol jeho světské pravomoci. Pak pravicí znovu zakryl obličej Jana Pavla II. plachetkou. Zhluboka vzdychl a pohlédl na své tři kolegy.

„Máme před sebou spoustu práce.“

^{*)} Tímto svatým pomazáním nechť ti odpustí Bůh hříchy, kterých ses mohl dopustit. Amen.

NĚKOLIK OBJEKTIVNÍCH ÚDAJŮ
O MĚSTĚ VATIKÁN
(PŘEVZATO Z PŘÍRUČKY CIA WORLD FACTBOOK)

Rozloha: 0,44 čtverečných kilometrů (nejmenší země na světě).

Hranice: 3,2 km (s Itálií).

Nejnižší bod: Náměstí Svatého Petra, nadmořská výška 19 metrů.

Nejvyšší bod: Vatikánské zahrady, nadmořská výška 75 metrů.

Teplota: Od září do poloviny května mírné a deštivé zimy, od května do září horká a suchá léta.

Využití pozemků: 100 % představují městské plochy. Obdělávané pozemky: 0 %.

Přírodní bohatství: Žádné.

Obyvatelstvo: 911 občanů s pasem. Během dne 3 000 pracovníků.

Vládní systém: Církevní, absolutní monarchie.

Porodnost: 0 %. Během celých dějin nedošlo k žádnému narození.

Hospodářství: Založené na milodarech, na prodeji poštovních známek, pohlednic a barvotiskových obrázků svatých a na řízení vatikánských bank a financí.

Spoje: 2 200 telefonních linek, 7 rozhlasových stanic, 1 televizní kanál.

Roční příjmy: 242 milionů dolarů.

Roční výdaje: 272 milionů dolarů.

Právní systém: Založený na kodexu kanonického práva. I když se od roku 1868 oficiálně nepoužívá, zůstává v platnosti trest smrti.

Zvláštní aspekty: Svatý otec má velký vliv na život víc než 1 086 000 000 věřících.

KOSTEL SANTA MARIA IN TRASPONTINA
VIA DELLA CONCILIAZIONE 14

Úterý 5. dubna 2005, 10:41

Když inspektorka Dicantiová vešla dovnitř, přimhouřila oči, aby přivykla šeru v kostele. Trvalo jí skoro půl hodiny, než dorazila na místo zločinu. V římských ulicích vždycky vládne chaos, po smrti Svatého otce se však proměnily v peklo. Do hlavního města křesťanstva denně přijížděly tisíce lidí, aby daly poslední sbohem mrtvému vystavenému v bazilice svatého Petra. Onen papež měl už za života pověst světce, a ulicemi už obcházeli dobrovolníci a sbírali podpisy na podporu řízení o jeho blahořečení. Každou hodinu prošlo před tělem 18 000 lidí. „Pro soudní lékařství je to opravdový úspěch,“ pomyslela si uštěpačně Paola.

Ještě než vyšla z jejich společného bytu na Via della Croce, matka ji varovala:

„Nejezdi přes Cavourův most, zdržela by ses. Jeď až přes most královny Margherity a potom dolů po Cola di Rienzo.“ Dořekla a sklidila ze stolu polentu, kterou jí připravila, tak jako každé ráno už třiatřicet let.

Samozřejmě že jela přes Cavourův most a samozřejmě že se zdržela.

V ústech ještě pořád cítila chuť polenty, chuť svých římských rán. Během roku, kdy studovala v sídle FBI v Quanticu ve Virginii, onen pocit téměř chorobně postrádala. Nakonec poprosila matku, aby jí sklenici kukuřičné kaše poslala, a ohřála si ji v mikrovlnce

v odpočívárně Útvaru pro studium chování. Nechutnala stejně, pomohla jí však pobývat tak daleko od domova během onoho velice těžkého, nicméně vysoce užitečného roku. Paola vyrostla kousek od Via Condotti, jedné z nejluxusnějších ulic na světě, ovšem její rodina byla chudá. Nevěděla, co to slovo znamená, dokud nepřijela do Spojených států, země, která na všechno má svá vlastní měřítka. Byla nesmírně ráda, když se zas vrátila do města, které v letech dospívání tak nenáviděla.

Útvar pro analýzu násilných zločinů, zaměřený na sériové vrahy, v Itálii vznikl až v roce 1995. Zdá se neuvěřitelné, že pátá země na světě, pokud jde o počet psychopatů, až do té doby neměla útvar boje proti nim. V rámci ÚANZ bylo zvláštní oddělení nazvané Laboratoř pro analýzu chování; založil ho Giovanni Balta, Paolin učitel a vychovatel. Počátkem roku 2004 však Balta naneštěstí zahynul při tragické dopravní nehodě, a z *dottory* Dicantiové se stala *ispettora* Dicantiová, stojící v čele římské LACH. Pro její jmenování mluvila její průprava v FBI a Baltova výtečná hlášení. Od smrti jejího vedoucího bylo však osazenstvo LACH značně omezené: představovala ho ona sama. Jakožto součást ÚANZ ovšem mohla počítat s technickou podporou jednoho z nejvyspělejších kriminalistických útvarů v Evropě.

Až do té chvíle nicméně nevykazovala žádné úspěchy. V Itálii bylo na svobodě 30 sériových vrahů, jejichž totožnost nebyla známá. Z toho jich devět patřilo k „horkým“ případům, poněvadž k posledním úmrtím došlo nedávno. Od chvíle, kdy převzala vedení LACH, se sice žádné nové mrtvoly neobjevily, nedostatek věcných důkazů však zvyšoval tlak na Dicantiovou, protože psychologické profily byly mnohdy to jediné, co je mohlo přivést k podezřelému. „Ty vaše vzdušné zámky,“ říkal jim doktor Boi, matematický a jaderný fyzik, který trávil víc času telefonováním než v laboratoři. Naneštěstí byl Boi generálním ředitelem ÚANZ a Paoliným přímým nadřízeným, a pokaždé, když se s ní potkal na chodbě, obdařil ji uštěpačným pohledem. „Má krásná spisovatelko,“ to bylo přízvisko, kterým ji častoval, když byli sami v jeho pracovně; posměšně tím narážel na mimořádnou představivost, kterou hýřila ve svých profilech. Dicantiová toužila, aby její práce začala přinášet plody, které

by tomu hajzlovi mohla otlouct o hlavu. Svého času udělala chybu a ve slabé chvílce se s ním vyspala. Pracovala tenkrát dlouho do večera, přestala být ve střehu, v srdci měla neurčitý pocit prázdnoty... a ráno následovala obvyklá lítost. Zvlášť s přihlédnutím k tomu, že Boi byl ženatý a málem dvakrát tak starý jako ona. Zachoval se jako gentleman a nikdy se k tomu nevracel (navíc dbal na to, aby navzájem zachovávali odstup), avšak občasnou větou, napůl chlapáckou a napůl roztomilou, Paole nedovolil, aby na to kdy zapomněla. *Dio*, jak ho nenáviděla.

A teď poprvé od svého povýšení konečně měla opravdový případ, který mohla řešit od začátku, místo aby se opírala o pochybné stopy lajdácky zajištěné nemotornými policisty. Když ji zavolali uprostřed snídaně, šla se do svého pokoje převléknout. Dlouhé černé vlasy si stáhla do tuhého uzlu, zavrhlá kalhotovou sukni a svetř, ve kterých hodlala jít do kanceláře, a rozhodla se pro elegantní kostým, rovněž černý. Byla napjatá; z telefonátu se nedozvěděla nic bližšího, jen to, že došlo ke zločinu, který spadá do její kompetence, a že má co nejrychleji přijet do kostela Santa Maria in Traspontina.

A teď tu stála ve dveřích kostela. Za jejími zády se mačkala vrava lidí v téměř pětikilometrové frontě, která sahala až k mostu Viktora Emanuela II. Ustaraně si ten zástup prohlédla. Oni lidé tu strávili celou noc, ovšem ti, kteří mohli něco zahlédnout, byli už bůhvídkde. Někteří poutníci se úkosem ohlíželi na mlčenlivý pár *carabinieri*, kteří bránili občasným hloučkům věřících vejít do kostela. S největší diplomacií tvrdili, že budova se opravuje.

Paola se zhluboka nadechla a překročila práh pološerého kostela. Měl jedinou loď s pěti kaplemi po každé straně. Ve vzduchu visel pach starého zvětralého kadidla. Všechna světla byla zhasnutá, určitě proto, že nsvítila, když tělo objevili. Jedna z Boiho zásad zněla: „Podívejme se tak, jak to viděl on.“

Přimhouřila oči a rozhlédla se kolem. V zadní části kostela spolu tiše hovořili dva lidé, obrácení k ní zády. U kroupenky se svěcenou vodou se modlil růženec jakýsi nervózní karmelitán a zaujala ho pozornost, s jakou si Paola všechno prohlížela.

„Je překrásný, že ano, *signorino*? Pochází z roku 1566. Postavil ho Peruzzi a ty kaple...“

Dicantiová ho přerušila s pevným úsměvem.

„Bohužel, bratře, právě teď mě umění vůbec nezajímá. Jsem inspektorka Paola Dicantiová. Vy jste zdejší farář?“

„Ano, *ispettoro*. A já jsem také objevil tělo. To vás určitě bude zajímat víc. Dobrý Bože, v takové době jako teď... Světec nám odešel a zůstali nám jen ďáblové!“

Tento muž obstarožního vzhledu, který nosil brýle se silnými skly, byl oblečen v hnědé karmelitánské kutně. Kolem pasu měl široký škapulíř a obličej mu zakrývaly husté a prošedivělé vousy. Obcházel trochu shrbený kolem kropenky a mírně kulhal. Ruce se mu míhaly po kuličkách růžence a chvílemi se neovladatelně trásly.

„Uklidněte se, bratře. Jak se jmenujete?“

„Francesco Toma, *ispettoro*.“

„Dobrá, bratře, povězte mi, jak se to všechno stalo. Uvědomuju si, že jste to už určitě vypravoval šestkrát nebo sedmkrát, ale věřte mi, že je to nutné.“

Mnich vzdychl.

„Vlastně vám toho neřeknu nijak mnoho. Kromě toho, že jsem farář, mám na starosti i péči o kostel. Bydlím v malé cele za sakristií. Vstal jsem v šest hodin ráno jako každý den. Umyl jsem si obličej a oblékl jsem si hábit. Prošel jsem sakristií, skrytými dvířky vzadu za hlavním oltářem jsem vešel do kostela a zamířil jsem do kaple Matky Boží z Carmen, kde se každý den modlím. Zaujalo mě, že před kaplí svatého Tomáše hoří svíce, protože když jsem šel spát, žádná tam nebyla, a v tu chvíli jsem to uviděl. Utekl jsem do sakristie polomrtvý strachy, protože vrah mohl ještě být v kostele, a zavolal jsem na linku 113.“

„Na místě zločinu jste se ničeho nedotkl?“

„Ne, *ispettoro*. Ničeho. Byl jsem hrozně vyděšený, ať mi Bůh odpustí.“

„A nepokusil jste se pomoci té oběti?“

„*Ispettoro*..., bylo zřejmé, že by mu žádná pozemská pomoc už nebyla nic platná.“

Uličkou uprostřed kostela se k nim blížila nějaká postava. Byl to podinspektor Maurizio Pontiero z ÚANZ.

„Pospěš si, Dicantiová, za chvíli rozsvítí světla.“

„Ještě vteřinku. Tu máte, bratře. To je má navštívenka. Dole je číslo mého mobilu. Zavolejte mi v kteroukoliv dobu, kdybyste si ještě na něco vzpomněl.“

„Spolehněte se, *ispettoro*. Tady ode mne máte dárek.“

Karmelitán jí podal pestrobarevný obrázek.

„To je Panna Maria z Carmen. Noste ji stále u sebe. V nynějších temných časech vám ukáže cestu.“

„Děkuju vám, bratře,“ řekla Dicantiová a roztržitě zastrčila barvotisk do kapsy.

Šla za Pontierem uličkou uprostřed kostela až ke třetí kapli vlevo, uzavřené obvyklou červenou páskou ÚANZ.

„Přijela jsi pozdě,“ vytkl jí podinspektor.

„Byl strašný provoz. Tam venku je úplný cirkus.“

„Měla jsi jet po Cola di Rienzo.“

I když podle italského policejního žebříčku měla Dicantiová vyšší hodnost, Pontiero v ÚANZ řídil terénní vyšetřování, a proto mu v praxi podléhal každý laboratorní pracovník a také Paola, i když měla funkci vedoucí oddělení. Vychrtlému a nevrlému Pontierovi bylo jednapadesát. Obličej, připomínající seschlou rozinku, mu zdobilo věčně zachmuřené obočí. Paola věděla, že ji podinspektor zbožňuje, i když pečlivě dbal, aby to nedal najevo.

Chystala se překročit zátaras, ale Pontiero ji uchopil za ruku.

„Počkej okamžik, Paolo. Nic, co jsi dodneška viděla, tě na něco takového nepřipravilo. Je to úplně šílené.“ Hlas se mu trásl.

„Myslím, že to dokážu zvládnout, Pontiero. Ale děkuju ti.“

Vešla do kaple. Uvnitř fotografoval nějaký technik z ÚANZ. V zadní části kaple byl těsně u zdi malý oltář s obrazem zachycujícím svatého Tomáše ve chvíli, kdy vkládá prsty do Ježíšových ran.

Pod ním bylo tělo.

„*Santa Madonna*.“

„Já jsem ti to říkal, Dicantiová.“

Byla to dantovská podívaná. Nebožtík byl opřený o oltář. Vrah mu vyloupil oči a nechal místo nich dvě hrůzné černé rány. Z úst, otevřených v úděsném a groteskním šklebu, viselo něco nahnědlého. V oslňujícím světle fotografova blesku Dicantiová uviděla to nejstrašnější. Vrah mrtvému uřízl ruce a ty teď ležely vedle sebe na

bílém plátně kousek od těla, bez jediné kapky krve. Na jedné z nich ještě byl masivní prsten.

Mrtvý na sobě měl černou sutanu s červeným lemováním, jaké nosí kardinálové.

Paola vytřeštila oči.

„Pontiero, řekni mi, že to není nějaký kardinál.“

„To zatím nevíme, Dicantiová. Zjišťujeme to, i když z jeho obličeje mnoho nezbylo. Čekali jsme na tebe, abys to tu viděla stejně jako vrah.“

„Kde je zbytek týmu pro ohledání místa zločinu?“

Analytický tým představoval hlavní součást ÚANZ. Všechno to byli kriminální odborníci zaměřeni na zajišťování šlépějí, stop, chlupů nebo čehokoliv, co zločinec po sobě mohl zanechat. Pracovali podle zásady, že při každém zločinu dochází k přesunu: vrah si něco odnese a něco tam nechá.

„Jsou na cestě. Uvázli s dodávkou na Cavourově mostu.“

„Měli jet po Cola di Rienzo,“ vmísil se technik.

„Na váš názor se nikdo neptal,“ utrhla se na něj Dicantiová.

Technik vyšel z kaple a potichu si o ní mumlal něco nelichotivého.

„Uděláš líp, když se začneš trochu krotit, Paolo.“

„Proboha, Pontiero, proč jsi mi nezavolal dřív?“ řekla Dicantiová, jako by podinspektorovo doporučení přeslechla. „Tohle je opravdu vážný případ. Ten, kdo to udělal, nemá všech pět pohromadě.“

„To je vaše odborné vyhodnocení, *dottoro*?“

Do kaple vešel Carlo Boi a obdařil ji jedním ze svých výsměšných pohledů. Takové překvapivé příchody na scénu miloval. Paola si uvědomila, že byl jeden z těch dvou, kteří spolu zády k ní hovořili u kroupenky se svícenou vodou, když přišla do kostela, a v duchu si vyčetla, že připustila, aby ji přistihl nepřipravenou. Druhý muž stál kousek od Boiho, neřekl však ani slovo a nev kročil do kaple.

„Ne, pane řediteli. Mé odborné vyhodnocení budete mít na stole, jakmile ho dokončím. Teď jenom předesílám, že člověk, který tento zločin spáchal, je těžce nemocný.“

Boi chtěl něco říct, ale v tu chvíli se světla v kostele rozsvítila a všichni uviděli něco, co jim až dosud unikalo. Na podlaze vedle mrtvého bylo nepříliš velkými písmeny napsáno:

EGO TE ABSOLVO

„Vypadá to jako krev,“ vyslovil Pontiero nahlas to, co si všichni mysleli.

Někomu zazvonil mobil akordy Händelova *Aleluja*. Všichni tři pohlédli na Boiho společníka, který s velice vážným výrazem vytáhl telefon z kapsy svrchníku a přijal rozhovor. Neřekl však skoro nic, nanejvýš tucet *no ne* a *hmm*.

Když hovor skončil, podíval se na Boiho a přikývl.

„Čili je to tak, jak jsme se obávali,“ řekl ředitel ŮANZ. „*Ispettore* Dicantiová, *vice ispettore* Pontiero, musím vám oznámit, že tento případ je velice choulostivý. Muž, kterého máte před sebou, je argentinský kardinál Emilio Robayra. Zavraždění kardinála v Římě je samo o sobě nepopsatelná tragédie, ale za stávajících okolností jde o mnohem víc. Oběť patří mezi sto patnáct osob, které se za několik dní zúčastní konkláve, aby zvolily nového Nejvyššího pontifika. Situace je tudíž kromobyčejně choulostivá. V žádném případě se o tomto zločinu nesmí dozvědět tisk. Představte si ty titulky: ‚Sériový vrah ohrožuje volbu papeže‘. Nechci ani domýšlet...“

„Okamžik, pane řediteli. Řekl jste sériový vrah? Je tu snad něco, o čem nevíme?“

Boi si odkašlal a podíval se na záhadnou osobu, která přišla s ním.

„Paolo Dicantiová, Maurizio Pontiero, dovolte, abych vám představil Camila Cirina, generálního inspektora bezpečnostního sboru Městského státu Vatikán.“

Muž přikývl a pokročil dopředu. Musel se přemáhat, aby promluvil, jako by se mu přičilo pronést jediné slovo.

„Domníváme se, že je to druhá oběť.“